

[Jens Thoft]

Men jeg kan stadig væk ikke forstå, hvorfor det spøgelse, som er en reminiscens af balance-tankegangen, går igen i folketingsalen i denne debat. Det kan jeg ikke forstå. Selv hos de mest bindegale militarister i USA, og dem er der rimelig mange af, er den balancetankegang for længst forladt. Og den er det ret beset også i de finanslovsforhandlinger, der foregårovre hos finansministeren i øjeblikket. Der er den tankegang ret beset også væk, for forhandlerne er jo enige om at yde støtte til Østeuropa i ganske væsentlig målestok.

Man kan da ikke på den ene side sige, at vi er nødt til at have nye Stingermissiler for ikke at overlade soldaterne til kanonføde, og så den næste dag fodre fjenden.

Hvis det er ukrainerne, der er fjenden, er det da fjollet at støtte dem økonomisk. Og hvis de ikke er fjenden, hvad skal vi så med de missiler?

Så jeg synes, det er rimeligt at spørge: Hvad er det for en fjende, vi skal ruste os imod? Og hvad er det for en særlig situation, Danmark er kommet i med de skaldede Stingermissiler, som vi ikke havde behov for i 1986 eller i 1987 eller i 1988? Men når freden bryder ud, så farer man ud og køber dem og nye radarsystemer.

Fru Annette Just må forstå, at jeg på skatteydernes vegne er ærgerlig over den måde, man bruger dyre valutakroner på.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg er nødt til at gøre hr. Jens Thoft opmærksom på, at Fremskridtspartiet ikke er med i forsvarsforliget og sandsynligvis heller ikke kommer med omkring finansloven. Så det er ikke os, der sidder og forhandler med finansministeren på nuværende tidspunkt.

Derved har vi heller ikke haft nogen afgørende indflydelse på Stingermissilerne. Men ikke desto mindre – hr. Jens Thoft sagde det på en sådan måde, som om det var os, der havde haft noget med det at gøre – går Fremskridtspartiet ind for, at vi skal have moderne, ordentligt udstyr til vores soldater. Vi synes, det er latterligt, at vore soldater stadig væk bliver uddannet med geværer og lignende, som kan dateres tilbage til 2. verdenskrig.

Tiden har forandret sig, og hvis hr. Jens Thoft er i tvivl, kan han, næste gang han er på en udenlandsrejse, gå hen og se på nogle af de

andres militærinstallationer og se, hvor moderne de er.

Jørgen Estrup (RV):

Det er rigtignok en glædens dag, som andre ordførere også har bemærket. Men det er svært at lade være med også straks at understrege, at det er glæde iblandet noget malurt.

Det er overordentlig glædeligt, at vi nu står over for, at ratificeringen af CFE-traktaten, som vi har forberedt os på i lang tid, og som vi også i høj grad har baseret et kommissionsarbejde på, skulle blive opfyldt, og hvor man må sige, at hele baggrunden for den proces, som CFE-traktaten er en del af, også er en del af det nye Europa og den forøgede sikkerhed, som vi kan se omkring os, et ændret Europa, et Europa, som har nogle helt nye muligheder, og som ikke mindst gennem CSCÉ-processen og det samarbejde, der ligger heri, kan realisere nogle helt nye tanker.

En af de ting, som man kan konstatere, er, at det gamle trusselsbillede, som i så høj grad lå til grund for mange af de beslutninger, der blev truffet her i Folketinget og i Europa, som byggede på frygten for et massivt overraskelsesangreb, det trusselsbillede kan vi i hvert fald skrotte helt og fuldt.

Den malurt, jeg snakkede om, er selvfølgelig den, der også kommer til udtryk, når man straks må gøre sig overvejelser om, hvorvidt ratificeringen af traktaten kan finde sted. Det er klart, at vi fra dansk side, fra vestlig side skal presse på. Det er også oplagt, at en del af det ny Europas problem er, at ratificeringen af traktater ikke længere er nogen let sag, fordi det ikke længere er nemt at finde ud af, hvem det er, man forhandler med om sådanne traktater. Der er i hvert fald en langt større kreds, og nogle gange og specielt i øjeblikket er det ikke oplagt, hvor man skal henvende sig for at få en klar beslutning.

Dermed er vi også inde på det, som har præget debatten noget her i dag, nemlig det videre arbejde og mulighederne for nedrustning. Jeg synes nok, at det er lidt forstemmende at høre fra både V's og K's ordførere, at nu må det ikke gå for stærkt. Det er jo det budskab, som bliver serveret, at det må endelig ikke gå for stærkt, for vi kunne risikere at komme til at fortryde så grueligt.